

Arrest

nr. 167 379 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2015 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 8 december 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.06.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attesten OCMW d.d. 13.08.2015 en 18.08.2015 waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financieel ten laste vallen van het OCMW.
- attest van onvermogen uit het land van herkomst d.d. 11.08.2015: dit attest verklaart dat betrokkene geen inkomsten had in 2015. Het attest zegt echter niets over inkomsten voor die periode, noch over eventuele eigendommen die betrokkene bezit in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene reeds meerdere jaren woonachtig is in België, en worden betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt. Met de voorgelegde documenten is dan ook niet afdoende bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is. Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- bewijzen van geldstorting via Ria Envía Belgium waaruit blijkt dat een derde geldtransfers heeft gedaan naar Nador. Echter, daar deze stortingen nergens de naam van de referentiepersoon, noch van betrokkene vermelden kunnen deze niet dienen als afdoende bewijzen van financiële steun. De stukken waaruit zou blijken dat de referentiepersoon instaat voor bepaalde kosten verbonden aan het algemene onderhoud van betrokkene (apotheek, getuigschrift van verstrekte hulp,...) zeggen niets over eventuele steun aan betrokkene voor haar aankomst in België.

De referentiepersoon legt ook documenten voor waaruit zou moeten blijken dat ze instaat voor de betaling van de kosten van (betalingsbewijzen huur,...), nutsvoorzieningen (Electrabel,...). Betrokkene zou reeds sedert 2013 in België verblijven, en volgens de bijgevoegde 'inventaris der documenten' op het adres van de referentiepersoon woonachtig zijn sinds 2013. Als bewijs hiervan wordt een 'verzamelgetuigschrift voor verstrekte hulp' voorgelegd. De vermelding van dit adres is echter gebaseerd op verklaringen vanwege betrokkene: uit de gegevens van het Rijksregister blijkt niet dat ze op dat ogenblik al in België verbleef. Uit de gegevens van het Rijksregister, kan pas met zekerheid gesteld worden dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon verblijft sedert 09.06.2015. Bovendien zijn deze betalingen onlosmakelijk verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan.

Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; ze dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar aankomst in België. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 d.d. 21.05.2015),

Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene zelf onvermogen is, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds voorafgaand van de huidige aanvraag gezinshereniging, en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het fair play-beginsel.

Verzoekster voert *in concreto* aan dat zij volgende documenten uit Marokko heeft voorgelegd: een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds, een geregistreerd huurcontract, een attest van onvermogen, bewijzen van geldtransfers naar Marokko en bewijzen van onderhoud in België. Zij betoogt dat zij inmiddels reeds een paar jaar in België verblijft, nooit heeft gewerkt, noch pensioengerechtigd is. Zij voert aan dat zij attesten van onvermogen heeft voorgelegd en dat het zeer moeilijk is verder nog negatief bewijs te leveren. Zij verwijst naar het arrest 'Reyes' van het Europees Hof van Justitie en betoogt dat haar thans gevraagd wordt gecompliceerde stappen te leveren ten bewijze. Verder betoogt zij nog dat nergens is vereist dat zij zes maanden financiële steun moet bewijzen en daar zij gehuisvest en financieel onderhouden wordt door haar moeder, dient zij als ten laste te worden beschouwd. Zij verwijst daartoe naar informatie op de website 'Kruispunt Migratie'.

2.1.2. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: de verzoekende partij is met name een bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie, *in casu* haar Belgische moeder.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat er, wat betreft het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In de mate verzoekster *in fine* van haar middel betoogt dat verwijzingen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie niet dienstig zijn omdat het Belgische rechtstelsel geen precedentenwerking kent, merkt de

Raad op dat het Hof van Justitie, op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, bevoegd is de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie uit te leggen. Te dezen werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van toepassing verklaart op verzoeksters situatie.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste', verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest 'Jia' (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43) - rechtspraak die werd bevestigd in het arrest 'Reyes' (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). Dit arrest wordt tevens door de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangehaald.

In voormeld arrest 'Jia' wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen – de Raad benadrukt in dit verband dat de vreemdelingenwet (net als voormelde richtlijn 2004/38/EG) ook voor familieleden in neergaande lijn de voorwaarden van het 'ten laste zijn' oplegt –, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gezien hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie, bij het nemen van een beslissing, moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu steunt de bestreden beslissing op het determinerende motief dat niet wordt aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst afhankelijk was van de

referentiepersoon. In de mate verzoekster in het middel betoogt dat het volstaat dat zij thans in België ten laste is van de referentiepersoon, kan zij dan ook niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de bewijzen van onvermogen en afhankelijkheid in Marokko, motiveert de bestreden beslissing dat het attest van onvermogen van 11 augustus 2015 niets zegt over inkomsten vóór 2015, noch over eventuele eigendommen die betrokkene bezit in het land van herkomst. Ook met betrekking tot de bewijzen van geldstorting via 'Ria Envía Belgium' vermelden deze storting nergens de naam van de referentiepersoon, noch van verzoekster, zodat deze niet bewijskrachtig worden geacht. Ook de stukken waaruit zou blijken dat de referentiepersoon instaat voor bepaalde kosten verbonden aan het algemene onderhoud van betrokkene (apothek, getuigschrift van verstrekte hulp,...) zeggen niets over de eventuele steun aan betrokkene voor haar aankomst in België. De beoordeling van die stukken wordt door verzoekster niet *in concreto* betwist. Waar verzoekster nog aanvoert dat de vereiste, dat zij zes maanden financiële hulp moet bewijzen, strijdig zou zijn met de mededeling van de Europese Commissie, kan een dergelijk motief niet worden gelezen in de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen van rechtsnormen worden in het middel niet *in concreto* toegelicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2. De Raad merkt op dat het gezinsleven tussen verzoekster en haar moeder niet wordt vermoed. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest 'Mokrani t. Frankrijk' (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind en de reële banden tussen ouder en kind. Daar in de bestreden beslissing gesteld werd dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat zij zelf onvermogen is en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag, en reeds in het land van herkomst, financiële steun ontving van de referentiepersoon (zie supra onder eerste middel), toont zij *prima facie* niet aan beroep te kunnen doen op de bescherming, geboden door artikel 8 EVRM.

Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven zou worden weerhouden, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, zodat verzoekster onterecht meent dat sprake is van een inmenging in haar recht op een gezins- en privéleven.

Verzoekster toont evenmin aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten.

Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verbod in om het Rijk binnen te komen, of langdurig in België te verblijven, indien verzoekster aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden daaraan. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de thans bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar elk mogelijks verblijfsrecht zou worden onzegd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. Zij verwijt de verwerende partij haar niet gehoord te hebben vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

2.3.2. De Raad merkt op dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag d.d. 9 juni 2015 alle gegevens kon meedelen die zij nuttig achtte. Zij werd daarbij in het bezit gesteld van een 'bijlage 19ter' en er werd haar een termijn van drie maanden toegekend om de gevraagde bewijselementen in te dienen. Op 18 november 2015 werd verzoekster nog uitgenodigd om aanvullende bewijsstukken over te maken. Aldus werd verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid gesteld alle nuttige inlichtingen over te maken. Bovendien licht verzoekster in haar middel niet toe welke informatie zij niet zou hebben kunnen overmaken. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Kortom, informatie die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene

nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster voert geen dergelijke concrete elementen aan.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT